

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zastoupené Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-35/LE-LE05-K09-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 12. 2018, č. j. 30 Az 2/2018 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Gabriele Kopuleté **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně, státní příslušnice Ukrajiny, požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 21. 2. 2017. Její poslední místo bydliště v zemi původu bylo v Ch. Žalobkyně uvedla, že má své péči vnučku Y. N. O azyl žádá kvůli vnučce, která je sirotek, na Ukrajině nemá budoucnost ani sociální dávky. Kdyby se s nimi něco stalo, nemá žádnou ochranu ze strany státu. V roce 2010 zemřel zeť při autonehodě, kterou žalobkyně považuje za zinscenovanou. Měl problémy se splácením úvěru. Po jeho smrti se na její dceru začali obracet v souvislosti s úvěrem různí lidé, žalobkyně je má za vyděrače najaté bankou. Dceru zmlátili a po 33 dnech v nemocnici v roce 2012 zemřela. Žalobkyně se stala opatrovnící vnučky a přestěhovali se s manželem k ní do bytu. Banka nakonec dluh restrukturalizovala a úvěr splácí žalobkyně s manželem, měl by být splacen během roku 2018. Jejich původní byt je zavřený, nechtějí s manželem, aby tam někdo bydlel, sousedi ho hlídají. Vnučka začala studovat na střední zdravotnické škole, byl jí přiznán sirotčí důchod. Žalobkyně s manželem mají na běžné věci peněz dost, na studium vnučky to ale nestačí. V

roce 2015 byla vnučka napadena, přičemž jí byla zlomena holenní kost a musela se podrobit operacím. Při napadení jí bylo řečeno, že se může stát to, co se stalo v prosinci 2012 (zemřela její matka). Na státní orgány se neobrátili proto, jelikož tam nemají žádné známé, takže to nemá cenu, všude je korupce. Návratu na Ukrajinu se obává, manžel tam měl problémy, protože pořád někam psal a snažil se dosáhnout své pravdy. Žalobkyně v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí dodala, že ukrajinské orgány zablokovaly manželovi výplatu důchodu, takže nemohli splácet úvěr na byt, prý v něm už bydlí někdo jiný. Její a manželův byt je v pořádku.

[2] Žalovaný konstatoval, že důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je snaha zajistit lepší budoucnost a sociální jistoty pro vnučku žalobkyně, která je sirotek a nemá na Ukrajině žádné sociální příspěvky. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-35/LE-LE05-K09-2017, (dále „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje.

[3] Krajský soud v Hradci Králové (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 4. 12. 2018, č. j. 30 Az 2/2018 – 49, (dále „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Krajský soud předně konstatoval, že žalobkyně nebíjí proti závěrům žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu. Namítala, že dle jejího názoru splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona. Žalobkyně svůj nárok na udělení doplňkové ochrany odvozovala od skutečnosti, že její zeť a dcera zemřeli v poměrně krátkém časovém sledu, přičemž žalobkyně je přesvědčena, že za jejich úmrtím stáli bankou najatí vymahači dluhu, protože zeť nebyl schopen řádně splácet hypoteční úvěr. Dalším důvodem byl incident její vnučky, která byla v létě roku 2015 napadena dvěma neznámými muži, kteří ji zmlátili a zlomili nohu. Při tom měli vnučce vyhrožovat, že se jí může stát to, co jejím rodičům. Krajský soud zdůraznil, že bylo postaveno najisto, že žalobkyně ani její manžel se po uvedených incidentech neobrátili na policii ani na jiné státní orgány s žádostí o pomoc. Neuvedla přitom jedinou svoji konkrétní negativní zkušenost s policií, z níž by mohla důvodně dovozovat, že by jí a její rodině pomoc neposkytla. Přitom manžel žalobkyně byl ve styku se státními orgány zběhlý. Skutečnost, že se svých práv, o něž usiloval, nedomohl, však nemohla být důvodem pro to, aby se neobrátili na policejní orgán v případě podezření při úmrtí dcery a zetě či v případě fyzického napadení vnučky. Obsah citovaných zpráv o zemi původu nepodporuje striktní názor žalobkyně, že státní orgány na Ukrajině včetně policie, prokuratury a soudů nefungují a nejsou schopny poskytnout občanům účinnou ochranu. Krajský soud dodal, že v případě vnučky žalobkyně se jednalo o ojedinělý incident, který se již následně neopakoval. Nelze také přehlédnout, že tvrzení žalobkyně ohledně hrozeb spojených s nesplácením úvěru na byt nejsou příliš konzistentní.

[4] Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobkyni mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádala o mezinárodní ochranu. Krajský soud plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu krajský soud konstatoval, že hodnocení bezpečnostní situace ze

pokračování

strany žalovaného je plně aktuální i pro současnou situaci. Žalobkyně bydlela před svým odjezdem v Ch., tedy v oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinských státních orgánů a žádné obavy v tomto směru ani nevznášela a netvrdila. Krajský soud neměl výhrad ani k závěru, že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[5] K otázce posuzování humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu krajský soud uvedl, že žalobkyně neodůvodňovala nárok na udělení humanitárního azylu žádnými svými zdravotními potížemi. Žalovaný se problematikou humanitárního azylu zabýval velmi podrobně, vypsal obsahy všech lékařských zpráv, které žalobkyně předložila. Žalobkyně měla v minulosti ojedinělé potíže s fibrilací srdečních síní, ty ale nevyžadovaly nějakou léčbu, postačil klidový režim, a v běžném životě žalobkyni nikterak neomezují. Ani při jednání soudu žalobkyně žádné zdravotní potíže nezmínila. Léčba zdravotních potíží žalobkyně je v současné době na Ukrajině nejen možná a reálná, ale také pro žalobkyni dostupná. Zdravotní stav žalobkyně rozhodně nevyžaduje tak specializovanou péči, která by na Ukrajině nemohla být poskytnuta. Krajský soud také musí přisvědčit žalovanému v tom, že zcela bez relevance je skutečnost, že zdravotní péče v České republice je obecně na vyšší úrovni, než v zemi původu žalobkyně, a že léčba zde by byla pro ni finančně výhodnější. Krajský soud uzavřel, že žalovaný při posuzování § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Krajský soud neshledal v případě žalobkyně žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se soud od této judikatury odklonil.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka předně zrekapitulovala důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu a uvedla zprávy o zemi původu, na které odkazovala již v žalobě. Stěžovatelka má za to, že rozhodnutí krajského soudu je zatíženo nezákonností spočívající v nesprávném právním posouzení věci, konkrétně jde o otázku, zda stěžovatelce v případě návratu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu a zda skutkové okolnosti jejího případu lze zařadit pod pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, což je významné z pohledu § 14 zákona o azylu.

[7] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neučinil vyhodnocení skutkové podstaty, neurčil význam uvedeného pojmu (případ hodný zvláštního zřetele) a nezařadil konkrétní okolnosti případu stěžovatelky pod tento pojem, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého „v odůvodnění rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvede úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů“. Krajský soud pochybil, když se s argumentací žalovaného ztotožnil, resp. tuto zcela bez dalšího převzal.

[8] Ve vztahu k doplňkové ochraně stěžovatelka předně odmítá argumentaci jak žalovaného, tak krajského soudu, a sice že pro posouzení skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma, lze považovat informace o zemi původu získané v průběhu

správního řízení považovat za dostatečné, transparentní, objektivní a aktuální. Dle názoru stěžovatelky z podkladů, které jsou obsahem správního spisu, neplyne, že by ukrajinské státní orgány byly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům. Za situace, kdy během několika málo let za tragických a dosud nevyjasněných okolností došlo k dvěma úmrtím členů úzké rodiny a závažnému zranění vnučky, aniž by okolnosti těchto útoků byly náležitě vyšetřeny, nelze připisovat k tíži žalobkyně, že dále neusilovala o zjevně neúčinnou a nedostupnou ochranu ze strany státních orgánů.

[9] Jak žalovaný, tak krajský soud při posuzování bezpečnosti na Ukrajině ve vztahu k použitým zprávám, uvádí, že politická a bezpečnostní situace v zemi se stabilizovala. Dle názoru stěžovatelky toto hodnocení v době rozhodování ztrácela na významu, neboť po řadě bezpečnostních incidentů a porušování příměří kulminovalo zhoršení situace dne 26. 11. 2018, kdy vyhlásil ukrajinský parlament válečný stav, a to konkrétně v deseti oblastech. Nejde tedy již už zdaleka o údajné zlepšení situace a koncentraci incidentů na pouhé dvě oblasti, ale nově o vyostření bezpečnostní situace nejméně v deseti oblastech. Ani dramatické eskalace bezpečnostní situace na Ukrajině na konci roku 2018 není něco, co se událo náhle a nemohlo tak být jak správním orgánem, tak soudem zohledňována v době probíhajících řízeních. Již ve zprávách z období let 2017 pozorovatelské organizace upozorňovaly na mimořádně vysoký počet porušování příměří. Analýza Vysokého komisaře OSN pro lidská práva uvádí, že *„zatímco od května do září se nepřátelské projevy mezi stranami konfliktu postupně snižovaly a v říjnu to vypadalo, že se situace stabilizovala, v listopadu (pozn. 2017) se opět rozvířil ozbrojený konflikt na Ukrajině. Každý den je porušován klid zbraní (...)“*.

[10] Z výše uvedených důvodů se stěžovatelka obává svého návratu na Ukrajinu, kde by byla vystavena násilnému jednání a pronásledování a kde by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Stěžovatelka je proto toho názoru, že krajský soud pochybil tím, když v době vydání napadeného rozhodnutí nezohlednil aktuální politickou situaci na Ukrajině, přestože mu tato okolnost musela být v době vydání rozhodnutí známa. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že případným udělením humanitárního azylu se důkladně zabýval (str. 8 - 9 napadeného rozhodnutí), avšak neshledal, že by okolnosti daného případu svědčily o natolik výjimečné osobní a rodinné situaci stěžovatelky, pro kterou by bylo možné udělit humanitární azyl. Žalovaný trvá na správnosti svého rozhodnutí, neboť posoudil, zda jsou konkrétní okolnosti případu stěžovatelky podřaditelné k důvodu „hodného zvláštního zřetele“ a dospěl k závěru, že v konkrétní věci stěžovatelky tento naplněn není. Žalovaný připomenul, že na humanitární azyl není právní nárok, ani subjektivní právo. Krajskému soudu v tomto ohledu ani nepřislušelo konstatovat, zdali skutečnost hodná zvláštního zřetele byla naplněna, ale pouze zhodnotit, jestli byly dodrženy příslušné procesní postupy. K námitce stěžovatelky o vyhlášení válečného stavu na Ukrajině ze dne 26. 11. 2018, který trval třicet dní (konkrétně od 28. 11. 2018 do 27. 12. 2018), správní orgán uvádí, že stěžovatelka pochází z Ch. oblasti, v které tento stav vyhlášen nebyl. Za další, stěžovatelka musí prokázat dostatečnou míru individualizace, což zjevně neprokázala, neboť obavy z bezpečnostní situace na Ukrajině ani nikdy netvrdila. Kromě tvrzení, že bezpečnostní situace působí

pokračování

na její psychiku, stěžovatelka nic dalšího neuvedla. Správní orgán trvá na tom, že si ke svému rozhodnutí opatřil takové informace o zemi původu stěžovatelky, které jsou dostatečné, transparentní, objektivní a aktuální. Pokud stěžovatelka v obecné rovině namítá, že z podkladů nevyplývá, že by ukrajinské orgány byly schopny zajistit ochranu svým občanům, pak by měla případně doložit nebo navrhnout podklady či jiné informace svědčící o takové skutečnosti, která by vyvrátila tvrzení správního orgánu. Nelze dovozovat případnou neschopnost státních orgánů Ukrajiny ve smyslu ochrany svých občanů ve chvíli, kdy tyto nebyly o pomoc ani požádány, přičemž stěžovatelka nikdy problémy se státními orgány Ukrajiny neměla, ani takové netvrdila. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro její nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se proto otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatelky ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[14] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že vnučce stěžovatelky nebyla udělena mezinárodní ochrana rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018, řízení o kasační stížnosti v této věci bylo skončeno usnesením ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53, jímž byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Kasační stížnost manžela stěžovatelky, jemuž nebyla udělena mezinárodní ochrana rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018, byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 450/2018 - 43, také odmítnuta pro nepřijatelnost.

[15] K námitce týkající se posouzení otázky udělení azylu z humanitárních důvodů lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, z níž vyplývá, že smyslem institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, kdy sice není možné udělit žadateli azyl podle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. Při tomto rozhodování má správní orgán velmi široký prostor pro správní uvážení, přičemž je limitován pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Žalovaný se zabýval otázkou humanitárního azylu na základě individuální situace stěžovatelky, mimo jiné i z hlediska jejího zdravotního stavu (s. 8 napadeného rozhodnutí). Posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, krajský soud v tomto ohledu postupoval v souladu s ustálenou judikaturou.

[16] Otázkou pronásledování soukromými osobami se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již taktéž zabýval (srov. usnesení ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 211/2018 - 37 a zde citovaná rozhodnutí). Ochrana před nestátními původci pronásledování či vážné újmy musí být účinná, pokud tomu tak není, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101). V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31, nebo ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 219/2018 - 30. Dle názoru stěžovatelky z podkladů, které jsou obsahem správního spisu, neplyne, že by ukrajinské státní orgány byly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, k tomu cituje ze zpráv o zemi původu, z nichž podle stěžovatelky vyplývá přítomnost korupce, zneužívání pravomocí a neúčinnosti policie. Krajský soud se s touto otázkou podrobně vypořádal v bodech 33 až 35, když mimo jiné konstatoval, že obsah zpráv citovaných žalobkyní nepodporuje její striktní názor, že státní orgány na Ukrajině nefungují a nejsou schopny poskytnout občanům účinnou ochranu, Ukrajina se sice potýká s vysokou mírou korupce, ale stát se snaží s touto situací bojovat. Stěžovatelka v nyní projednávané věci přesvědčivě neobjasnila, proč se po napadení vnučky neobrátila na státní orgány (policii), a toliko odkázala na obavy ze zhoršení celé situace, tato námitka tak nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[17] K námitce vyhlášení výjimečného (stěžovatelkou a žalovaným označeným jako stav válečný) stavu v deseti oblastech země původu Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 450/2018 - 43, ve věci manžela stěžovatelky, v němž se podrobně zabýval totožnou námitkou. Nejvyšší správní soud v tomto usnesení poukázal na to, že tento stav byl vyhlášen i v Charkovské oblasti (na rozdíl od toho, co uvádí žalovaný ve vyjádření). Dále konstatoval, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Poté dodal, že výjimečný stav v zemi původu již pominul, neboť byl vyhlášen v souvislosti s incidenty v Azovském moři na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018). S ohledem na výše uvedené nelze považovat vyhlášení výjimečného stavu v případě stěžovatelky za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

IV. Závěr, náklady řízení

[18] S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[20] Zástupkyní stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 6 Azs 369/2018 - 19, ustanovena advokátka Mgr. Gabriela Kopuleťá, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, je-li zástupce ustanoven soudem a písemné podání soudu, ve výši 6 200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně nedoložila, že by byla plátkyní DPH. Odměna za zastupování tedy činí celkem 6 800 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu